

Paraules en l'oblit

2n Premi de Narrativa en llengua catalana. 2n cicle d'ESO i Batxillerat

Estiu del 1968

Silvana estava asseguda a l'escriptori, reposava el cap als braços, serenament, amb els ulls fixos a la paret, els seus ulls negres i desafiants, inquietos. Un cop de vent va fer eixamplar-se l'eix de llum que il·luminava la cambra, ella es va col·locar els cabells, daurats ara pel sol, que desprenien aroma a xampú acondicionador, rere l'orella. Milers d'espurnes de pols planejaven a l'aire, traçant figures imaginàries que ella declinava interpretar. Silvana somniava, una vegada més, amb John Lennon... Una de les seves cançons sonava al tocadiscos i ella sospirava:

- John... John a sobre la taula, assegut amb la seva guitarra, inventant la música. John... John entre els llençols blancs, amb les seves ulleres rodones i el seu somriure de paper, John i Yoko, ai... John amb els seus cabells banyats pel sol que entra per aquella finestra del fons del retrat. Si en John no existís qualcú l'hauria inventat! La pau no seria imaginada...

Era estiu i, acalorada, va obrir la finestra de bat a bat, deixant entrar el sol, un sol rabiosament taronja que despuntava ja. Va obrir el calaix de les calces i va treure una bosseta amb "maria" i es va fer un porro, s'estirà al llit i l'encengué. Es va quedar allà, observant el sostre i recordant un somni que va tenir, aquell en què el lituà que li va robar el cor l'estiu passat tornava. Vytas era pura poesia, ros, ulls blaus, molt nòrdic, pell clara i dolcesa incomptable.

Va llençar la cendra al cendrer i féu una calada llarga.

El va conèixer durant una excursió -una de tantes- a la platja amb els amics, car, cada dissabte hi anaven tots plegats a passar el dia. Aquella vegada tocava a Camp de Mar. Només hi van anar, però, na Jade, en Salvador, na Cati, en David i na Sonia. Quan la Sil va creuar el pont per fer una ullada a les roques trobà en Vytas, estirat de costat amb el cap a la mà mirant l'horitzó. Aquell va ser el primer cop que el va veure... i que van sortir.

Va escurar les darreres calades, jugant a fer rodons amb el fum i va aixafar el porro en el cendrer. Es va aixecar del llit, va treure's la camisa de tiretes blanques que duia i es va vestir uns texans gastats amb una samarreta dels Rollin's, de cop i volta, però, van fer una timbrada i sortí a obrir la porta descalça.

Era el noi, havia complert la promesa, no havia oblidat les paraules i, per tant, no l'havia oblidada a ella. S'havien promès que s'escriurién i que ell retornaria cada any fins que ella tingués edat suficient per anar-se'n a viure plegats. Però no era possible ajornar-ho més perquè la panxa de na Silvana es començava a notar. Després dels tres mesos d'estiu ja hauria de posar-se roba més ampla... En Vytas n'estava tant i tant, d'ella, l'observava d'amagat

quan es mirava nua al mirall i reia i parlava al bebè. Només tenia disset anys, era una nina! però gaudia molt de la seva nova condició de mare.

La nena es va dir Lorien, va arribar al món després de nou hores de part i va ser tan rossa com el pare.

Na Silvana la va criar pràcticament tota sola, el pare es passava el dia als bars fins a molt tard. Però la Sil va ser molt més forta que això i va portar el cap ben alt, encara que en el poble es parlàs malament d'ella, inclosos els que ella considerava els seus amics (només li va quedar en Salvador, que estava, però, secretament enamorat d'ella des de feia temps).

Els problemes però, no van minvar, Vytas va començar a pegar-li, no va tenir valor per deixar-lo fins que s'adonà com era. Encara que l'apallissàs, ella se l'estimava, seguia sent el jove del qual es va enamorar, en el fons.

Va callar fins a la vellesa, quan ja tenia una família feta que, de fet, aquell home estava destrossant. El va deixar, Salvador li va obrir els ulls: tota una vida malbaratada per una bogeria d'adolescent. No era tard, mai és tard.

Sara Acosta. 1r de batxillerat.